

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 987/11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 5. 2025, č. j. 34 A 25/2024-42,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

#### I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Židlochovice ze dne 30. 4. 2024, č. j. MZi-OD/4336/ 2024/KI, sp. zn. 59/2024 by žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Tohoto se dopustil tím, že dne 3. 2. 2024 řídil motorové vozidlo na pozemní komunikaci, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění. Tím žalobce porušil § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona o silničním provozu. Za to mu byl uložen trest zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců a pokuta ve výši 25 000 Kč. Správní orgán I. stupně vyšel především z toho, že žalobci byl trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2023 uložen mimo jiné trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Od výkonu zbytku trestu sice uvedený soud usnesením ze dne 15. 1. 2024 podmíněně upustil (za stanovení zkušební doby v trvání dvou let), nicméně blokaci řidičského oprávnění měl až do 11. 2. 2024 (k jeho žádosti mu bylo vráceno až dne 12. 2. 2024).

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 7. 2024, č. j. JMK 105753/2024, sp. zn. S-JMK 82093/ 2024/OD/Os prvostupňové rozhodnutí změnil co do formy zavinění. Část výroku o úmyslném jednání nahradil nedbalostním zaviněním; ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Ztotožnil se s tím, že se žalobce přestupkového jednání dopustil minimálně ve formě nevědomé nedbalosti. Připomněl dále s odkazem na judikaturu mechanismus, podle kterého je nutné o nabytí řidičského oprávnění požádat. Nebylo prokázáno, že žalobce věděl, že se automaticky nestává držitelem řidičského oprávnění po nabytí právní moci usnesení o podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu. Při zachování potřebné míry opatrnosti však vědět měl a mohl, že za účelem získání řidičského oprávnění o ně musí požádat postupem dle § 102 zákona o silničním provozu. Protože v minulosti řidičské oprávnění získal, měl znát příslušné právní předpisy, a to včetně postupu potřebného pro opětovné získání řidičského oprávnění, jakož i následků plynoucích z řízení bez tohoto oprávnění. Podle krajského soudu neobstojí ani námitka, že o povinnosti požádat o řidičské oprávnění nebyl poučen. S odkazem na judikaturu pak dospěl též k závěru, že materiální stránka závadového jednání byla naplněna. Jednalo se o společensky škodlivé jednání a neshledal žádnou okolnost jednání, která by tuto škodlivost zásadně snížila. Žalobci byl uložen trest na dolní hranici zákonného rozpětí, přičemž správní orgán přihlédl k tomu, že žalobce měl již vyřízené podklady pro vrácení řidičského oprávnění. Krajský soud nesouhlasil ani s tím, že by žalobce byl potrestán dvakrát za totožné protiprávní jednání.

## II.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, a to s odkazem na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel úvodem předeslal, že se krajský soud odklonil od aktuální rozhodovací praxe. Jednostranně cituje pouze ta rozhodnutí, která jsou v neprospěch stěžovatele. Shodně jako v žalobě má stěžovatel za to, že je trestán dvakrát za tentýž skutek. Jednal v dobré víře a neměl nejmenší ponětí, že jedná protiprávně. Proto nelze v dané věci dovodit úmysl, a to ani v nedbalostní formě. Soud se jen velice okrajově věnoval zákonné premise společenské škodlivosti jako materiálního znaku přestupku (stěžovatel v tomto kontextu cituje rozsudky NSS ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2001-77, a ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52). Velmi nízká společenská škodlivost jeho jednání jako výraz materiálního znaku v posuzovaném případě umožňuje nestíhat tzv. bagatelní přestupky. Zmiňuje v této souvislosti v návaznosti na uvedenou judikaturu ojedinělou jízdu motorovým vozidlem a výpis z karty řidiče. Odkazuje i na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2014, č. j. 42 A 9/2011-42, podle něhož se trestnost správních deliktů řídí obdobnými principy, jakými se po dobu účinnosti zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, řídila i trestnost trestných činů. Tento rozsudek zmiňuje i další judikaturu včetně rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 1 Tzn 2/96. V návaznosti na to stěžovatel znovu zdůrazňuje, že sice svým jednáním naplnil formální znaky přestupku, nicméně ne každé naplnění tohoto zákonného požadavku „resultuje“ v přestupek. Nemohlo v žádném případě dojít k naplnění materiální stránky, tj. zavinění. Přestupku se může fyzická osoba dopustit pouze zaviněným jednáním Zopakoval, že o svém deliktním jednání nevěděl a s ohledem na zjištěné skutečnosti ani vědět nemohl. Nelze tak prokázat, že si mohl být vědom, že jízdou ve vozidle na základě ujistění soudkyně v trestním řízení se dopustí přestupku. Nelze tak ani prokázat, že zaviněným jednáním mohl spáchat přestupek.

pokračování

[6] Stěžovatel učinil vše, co mu bylo dáno rozhodnutími soudu. V sankčním řízení je nutno, aby správní orgán zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a zejména musí být prokázáno naplnění všech zákonných znaků přestupku. V případě pochybností je nutno je vykládat ve prospěch žalobce. Zmiňuje i účel trestu zákazu řízení všech motorových vozidel, který byl řádně vykonán a další jeho trestání nedává smysl. Došlo k porušení základních principů přestupkového řízení, které musí garantovat jistotu přesvědčivého a spravedlivého rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochyby. Úkolem státu je občany vychovávat, nikoliv nespravedlivě trestat. Nezákonnost rozsudku vyplývá z § 2 odst. 4 správního řádu. Správní orgán *ex officio* dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem případu.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

### III.

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, přičemž výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[9] Kasační stížnost není přijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nepředložil žádné dostatečné důvody, které by svědčily pro odklon od dosavadní rozhodovací praxe. Lze dodat, že některé stěžovatelem tvrzené důvody kasační stížnosti a části kasační argumentace jsou pro svoji obecnost (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2023, č. j. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, č. j. 8 As 5/2022-44), resp. doslovné opakování žalobní argumentace (viz např. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, nebo ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43), na samé hranici přípustnosti.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti předně poukazuje na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75).

[12] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro chybějící důvody či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Napadený rozsudek požadavkům přezkoumatelnosti plynoucím z citované judikatury dostál. Rozsudek je řádně a srozumitelně odůvodněn. Je z něj patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti (posoudil předešlé trestní řízení ve vztahu k tomuto řízení o přestupku a také společenskou škodlivost protiprávního jednání) a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu.

[13] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že se skutkově i právně obdobnými případy uložení trestu za řízení motorového vozidla, aniž by osoba řídící vozidlo byla držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel, již opakovaně zabýval (viz např. rozsudky ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012-35, ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 116/2014-35, ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012-35, ze dne 5. 12. 2023, č. j. 1 As 199/2023-20, ze dne 24. 10. 2024, č. j. 5 As 24/2024-50, a další). Vzhledem k tomu, že závěry této judikatury jsou použitelné i v nyní posuzované věci, nemá Nejvyšší správní soud důvod se od závěrů vyslovených v uvedených rozhodnutích, jakkoliv odchýlit.

[14] K argumentaci stěžovatele směřující k materiální stránce přestupku (kterou stěžovatel zaměňuje se zaviněním, což je subjektivní stránka daného činu), resp. otázky společenské škodlivosti, Nejvyšší správní soud s odkazem na již existující judikaturu uvádí, že působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter (rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28) a domníval-li se stěžovatel, že může ve své situaci bez dalšího řídit motorové vozidlo, jednal natolik nezodpovědně, že u něj nelze mít materiální znak přestupku za vymizelý (rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2024, č. j. 5 As 24/2024-50).

[15] Stěžovatel taktéž namítá, že jeho jednání nelze považovat za úmyslné, ani za nedbalostní. I s touto námitkou se krajský soud vypořádal při řádném zvážení všech relevantních skutečností a s ohledem na stálou judikaturu (viz rozsudky NSS ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008-66, ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 150/2012-33, a dále pak opakující se rozsudky č. j. 3 As 42/2012-35 a č. j. 7 As 137/2011-52). V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění; postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Zákon o silničním provozu pak výslovně nestanoví, že k odpovědnosti za přestupek podle tohoto zákona je zapotřebí úmyslného zavinění, proto k odpovědnosti za přestupek podle zákona o silničním provozu bude postačovat zavinění z nedbalosti. Po přihlédnutí ke skutkovým okolnostem případu pak jasně vyplývá závěr krajského soudu, že při zachování potřebné míry opatrnosti

pokračování

stěžovatel měl a mohl vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájmy chráněné zákonem.

[16] V posuzované věci lze tak konstatovat, že žalovaný i krajský soud vycházeli ze zmíněných kritérií. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud posoudil individuální situaci stěžovatele na základě všech relevantních informací vyplývajících ze správního spisu a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

#### IV.

[17] Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2025

Milan Podhrázký  
předseda senátu